

מסורת הש"ס

א) [לעיל יט, ב] חוספתא דשבת פ"ב ה"ג ע"ש, ג) [ליתא בתוספתא], ד) חוספתא דשבת פ"ב ה"ו, ה) ק"א אביי,

הגהות הב"ח

(א) גמ' דר"ש שזורי סגר אבד
מלקט מלצו וכו' ורבי יהודה:
(ב) רש"י ד"ה אם נגשימה וכו'
והדליק זה חייב: (ג) ד"ה מאי
טעמא וכו' הוא פטור דה"ל:

שיטה מקובצת

פטר מתעסק בזהו חו מתעסקת
כפר מלאכה יו ועשה אז משה
אחרת: אזד מלקט מלכו זשם אחד.
שמתכוין לתאמה זו ושכח כסבור תאמה
אחרת הסמוכה לה צניעו והלכה זו
על ההאשמה דבר כל חיוב הואיל
ולכן מתכוין מחלה ועוד כששכח מחשבתו
לא חשב אלא בזהו מין עמו: זשי
שמות. שמתכוין לתאנים ושכח כסבור
ענינים צניעו והלכה זו על התאנים:
ורבי יודיה עכבר. אפילו זשם אחד
פלגי וצבירא ליה דשחרות ולבנות
סין אחד הן הואיל וזו מין אחד.
יש (סופות) מה שזכר במתניתין
תמיה אני אם פטר זה ר' יהושע
במין אחד שזרי נקדמים משתבשו.
עד כאן תוספות: למה צניעו
שמתכוין ללקט זו מחלה ואחר כך זו
והלכה ידו על האחרונה יש ר' שמעון
ורבי שמעון חזורי וברי אף שזם אחד
דבר הכל חיוב הואיל וזו מין אחד
דכרי סוף המיוחייב עבד כן ולא איכפת
לן במקדים המאוחר כי פלגי זשי
שמות ר' אליעזר משה חטא הואיל
ולשניהן מתכוין ושניהן חטא איכפת
לן במקדים המאוחר ורבי יהושע פומר
הואיל ובשעת לקיטת כל אחת ואחת
לא לזה הוא מיוחד הוה ליה כמתעסקת
זשפור ורבי יודיה סבר אפילו זשם
אחד פלגי אכל תמיה למה פטר
הואיל וסוף סוף לשניהן מתכוין אכל
מתעסק עטלמה שלש מתכוין אלא
לחמת ולא עטלמה ועשה אחת צדיתה
דכיל עטלמה פטור: והא פניא. קיימעה
דחיישין למוקדם ומאוחר: לדליק
זשגגת שזם או זשגגת מלאכות:
והדליק וז פטור. דליקו מתעסק לא
מתכוין אלא לחמת ולא עטלמה ועשה אחת
צדיתה: לדליק ולבנות. דסביה
זר דלק וז כדו מתכוין חזירי ללי
הפניה דכא זס וז. והדליקו חזירי ללי
דזכא למימר ככה ואחר כך דלדיק:
המשא של עליונות ומעשיה החתומות:
דמייב פרייה. לא לא איכזר יז חלאה
לכדו עליונות היתה עיקר כוונתו יז
לכדו של אלו על מנת שיזכערו אלו

מאי ניהו צ' שמוס. קא סלקא לעמך השמא שחורות ולבנות נמי כשי מיין דמו ואי ר' שמעון ור' שמעון שזורי נמי כרבי יהודה מוקמי פלוגתיהו בנתכיון ללקט את זה ולקט את זה רבי יהודה מאי אתא לאשמעינו: אלא לאו מפעם א' בלא ציני' וכו'. דשמעיה רבי יהודה

מתיב רב אושעיא ^א רבי שמעון שזורי ורבי
שמעון אומרים לא נחלקך על דבר שהוא
^במשמש אחד שהוא חייב אלא [על מה נחלקך]
על דבר שהוא משום שני שמות שרבי
אליעזר מחייב חטאת ורבי יהושע פטור
^ג שורבי יהודה מאי קאמר דפליגי בנכתובין
ללקט ענבים ולקט תאנים שחורות ולקט
לבנות ענבים ותאנים שחורות ולבנות מאי
ניהו שני שמות חיינו רבי שמעון ור"ש שזורי
רבי יהודה מאי אתא לאשמועינן אלא לאו
מתעסק איכא בנייהו דרבי יהודה סבר מתעסק
חייב ^ד [ור"ש] ור"ש שזורי רבי שמעון פטור
לא מתעסק דרבי הכל פטור ותכא בהא
קא מיפלגי דרבי שמעון ^ה שזורי סבר ^ו שכח
מלקט מלבו בשם אחד דרבי הכל חייב כי
פליגי בשני שמות ר' יהודה סבר לא שנא
בשם אחד ולא שנא ^ז בשני שמות פליגי
והתניא אמר ליקדם איכא בנייהו ^ח והתניא
^ט "הוי לפני שתי נרות ודלקות ^י (ארוכות)
ונתכוין לכבות את זו וכיבה את זו להדליק
את זו והדליק את זו פטור ^{יא} בלהדליק ולכבות
וכיבה והדליק בנשימה אחת חייב ^{יב} [בשתי
נשימות פטור] פשיטא מהו דתימא לא איתעבד
מחשבתיה דהא להדליק מעיקרא בעי ולבסוף
לכבות וכי עבד מעשה כיבה ובסוף הדליק
הוא ואימא פטור קא משמע לן נהי דאדקדומי
^{יג} (נמי) לא פטורין אשחורי נמי לא מאחר
תנו רבנן ^{יד} ההחתה גחלים בשבת חייב חטאת
רבי שמעון בן אליעזר אומר משום רבי
אליעזר ברבי צדוק חייבי שתיים מפני שהוא
מכבה את העליונות ומבעיר את התחתונות
במאי עסקינן אי דקא מיכוין לכבות ולהבעיר
מאי טעמא דמאן דפטור ^{טו} אלא דלא קא
מכוין להבעיר מאי טעמא דמאן דמחייב
תרתיה רבי אליעזר ורבי חנינא דאמרי תרווייהו

ה'י"ג ר' שמעון ור' שמעון שזורי. דעל כרחין צריך לומר דהכי פירושו דמילתיה לא נחלקו על דבר שהוא משם אחד שחייב כגון תאנים ותאנים וצאצא מלקט מלבו או לצנות ולצנות ושחורות ושחורות וצאצא מלקט מלבו דהכי לעיל על מה נחלקו על דבר שהוא

אז שמעון שזורי ורבי
הללן על דבר שהוא
אלא [על מה נחלקין]
שני שמות שרבי
ורבי יהושע פומר
אמר דפליגי בנתכין
אנים שחורות ולקט

חייב ור' שמעון שזורי ורבי שמעון
 כדרי מתעסק פטור. יא ורבי שמעון
 סבר פלוגמיה דרבי יוחנן ורבי
 אליעזר דאבד מלקט מלבו ומתכוין לזקק
 תאניס ולקט עניים או שחורות ולקט
 לצנות דשני מינין אלא דבמפרס לעיל
 טעמיהו אלא בזמן אחד וצדקה חייב אבל
 מלבו לא נתקן ולכלוי עולא חייב אבל
 בזמן אחד דשלא אבד מלקט מלבו
 כגון שמתכוין לקט אלו ולקט אחרת
 פטור משום מתעסק ורבי יהודה אמר
 אפילו יטו בנתיבין כו' ובשני מינים
 פלוגמיהו אבד אבד מלקט מלבו
 ומינה דייקין דוקא בשני מינין אבל
 בחד מינא כלוי עולא חייב כדדיק
 לעיל הש"ס ואמאי הוא מתעסק הוא
 ודקן רש"י לרומניה וכה דשפטא
 ליה להש"ס האי שטרא דלרבי שמעון
 מתעסק פטור ומוקין פלוגמיהו דאבד
 מלקט מלבו ולרבי יהודה מתעסק חייב
 ומיירי בלא אבד דהי משמע לישא
 דמתניין דר' יהודה מחייב טפי
 דקאמר ר"ש שזורי ור' שמעון אומרים
 שחזי כלומר דהתם ודאי חייב על מה
 נתקן על שני שטות כו' כלומר דהתם
 איכא מאן דפטור ועל זה הש"ר יהודה
 אפילו נתכוין לקט תאניס כו' פליגי
 ואיכא מאן דלמחייב ועוד דקאמר תמה
 אי ס' פטר בדר בי ידעאש משמע
 דר' יהודה מחייב טפי:

חגיגה דאמרי תרומיהו
העליונות כדי להכעיר את התחתונות דתנא קמא
יה פטור ורבי אליעזר ברבי צדוק י"א אמר חייב
נפח שנו אמר רבי י"ב יוחנן עד כאן לא נתגלתה
י"א אמי בר אבין ורב חגיגה בר אבין דאמרי תרומיהו
כגון

ובזה זה ואחר כך הדליק זה: אם בנשימה אחת. שגפה וממחמת
: נשמי נשימות פטור. ללא נעשית כסדר יאז: לא אסעזיד מחשכסיה.
הגמלים: מכנה העלויות. נעששו נעשות מחמורות וכו' מחמת
שהיה עליהן ודכסן עכשיו נעשויות נחשבות: מאי עעמא דמחמת
הנעזיא אם הסחמורות כלומר להצרת החמורות לא הוה קרין אלא
בכחות עליונות שהיו גסות ואף על פי שידע שיצטרו החמורות נתכזין
אצלנו: מקלקל בנצבער. כגון דנפח הווא דאדמור רבי יוחנן בנפח שגפה
אף על גב דשאר מקלקלים חמורות ונצבער חייבין: יאז אמר צר אטין
סבר לה כר' יוסי דאמר חובלה ללאו וליכא קרעין:

[illegible]

מאי ינוי ז' שמו. קא פלקא דערנן השמא שמורות ולבנות נמי כשי מיין דמו ר' שמואל ר' שמעון זשורי נמי כרבי יהודה מוקמי פלוגמיהו נמתבין ללקט את ו' ולקט את זה רבי יהודה מאי חזקי לאשמעינן: **אנא** לאו **מתעסק אינא** צינינו. דשמעת רבי יהודה לרבי שמעון ע"ז שזורי דאוקי פלוגמא דבדרי מלקט מלכו אבל במתעסק דברי הכל פטור ואחא אינו לממר אפילו נמתבין ללקט ר' הו מתעסק הוציל ובאיסור מתעסק פליגי ומחייב רבי אליעזר ואפילו רבי יהושע לא פטר אלמא בשני שם אבל שם אצל שם חייב וזהו אפי' כן אתן למה נאמר בה פטר למתעסק דביתר או במתעסק אצל מלכא י"י ושעה א' מלכא שחרת: **אצל מלקט מלכו שם אחד**. שנתבין לתלמידי ו' ושכח כסבור תלמי אחרת הסמוכה לה צניעא והלכה ידו על הראשונה דברי הכל חייב הוציל ולכן נמתבין חזקה עוד כששם מתעסק לא חשב אצל חייב חזקה מין עממי: **שמי שמו**. שנתבין לתלמידי ושכח וכסבור ענינים צניעא והלכה ידו על התלמי: **ורבי יהודה סבר**. אפילו שם אחד פליגי וסבירא ליה דשקורא ולבנות שם אחד כי הוציל וכן מין אחד. י"י (תוספות) מה שאמר במתניתין במין אחד אם פטר כ' ר' יהושע צניעא שחרי נתיקמה שמעמו. עד כאן תוספות: **ליקט אינא צינינו**. שנתבין ללקט ו' מתלה ואחר כך ו' והלכה ידו על האחרונה י"י ר' שמעון שנתבין שזורי כשרי אס' שם אחד דברי הכל חייב הוציל וכן שם אחד וסוף סוף תרזויהו עד כ' ולא איכפת לן במקדים המאוחר כי פליגי בשני שנות ר' אליעזר ורבי שמעון תחלת הוציל ולשניה נמתבין וסמיכים ע"ס אחד איכפת לן במקדים המאוחר ורבי יהושע פוטר הוציל ושעת לקיטת לא אחת ואחת לא לזה הוא מידה הוה ליה כמתעסק ופטור ורבי יהודה סבר אפילו שם אחד פליגי אבל מתעסק למה פטר הוציל וסוף סוף לשניה נמתבין אבל במתעסק ענלמא שאל נמתבין אלמא לאחת ולא ענלמא ושעה אחד חזרתה דכילי ענלמא פטור: **והא מניא**. כיסעתא דסייעין למוקדם ומאוחר: **לדליק ו'ו**. בשגגת שבת או בשגגת מלאכות: **ולדליק ו' פטור**. דליעין מתעסק לא נמתבין אלמא פטור ולא ענלמא ושעה אחד חזרתה: **לדליק ולבנות**. כשיה נר דולק כד נ' ו' והלכות חייב לדיק ו' הנפחה כד נ' ו' והלכות חייב לדיק: **ההוא**. הממלא מן כלים משום דלמלא למימר כבה ואחר כך לדליק: **הממלא מן כלים משום** דהמשהל על עלימות ומעביר התחתונות שהיו כביות ממחמת המשמש **דמחייב פריה**. ה' אל אחיו לן למלא ולגביה ומתקן פהו (א) : **כדי לבנות** עליונות היתה עיקר כוונתו וכן היה נפח ומתקן לפשטין נמתבין וכן שאל על מה שמתעבירו אלו קף על פי שהוא י"י מקלקלם בדיק"ל זכ"ל וכן ינחא ליה לנפח להצביר תחלים: **מקלקל בהצבירה חייב דקיי"ל זכ"ל** כגון שנתפון. לבצוי ולהצברה ואפילו הכי אהצברה פטור מה

בבא א מיי פ"א מהל' שבת
הלכה י ע"ש:
בבא ב מיי שם הל' יא:
ל ג ד מיי פ"ו מהל' שגגות
הלכה יב:

רבינו גרשום

[illegible][illegible]